

Met Kati Piri is de morele onttakeling van de Nederlandse sociaaldemocratie voltooid

Posted on 21 juni 2025 by Willem Melching

Het voorstel van de Tweede Kamerfractie van GroenLinks-PvdA om Israël te beroven van zijn Iron Dome-bescherming en zo de burgerbevolking vogelvrij te verklaren, past in een lange traditie dat links eigenlijk geen politiek fatsoen heeft.

Karel van het Reve wees lang geleden al op het feit dat 'het gebruiken van terreur zeer veel begrip doet ontstaan voor de idealen van de terrorist'. Sterker nog: hoe meer geweld de terrorist gebruikt, des te groter de sympathie voor 'deze halsafsnijders'. Zijn stelling blijkt nog steeds van kracht te zijn. Hoe abjecter de terrorist, des te groter de sympathie bij grote delen van links Nederland.

Ook de grote opkomst bij de 'rode lijn'-demonstratie op het Haagse Malieveld bewijst voor de zoveelste keer dat het kompas van links een flinke afwijking vertoont. Door de locatie – het Malieveld – kwamen bij mij onvermijdelijk de beelden terug van eerdere manifestaties op dit prachtige grasveld. En al mijmerend bedacht

ik dat links eigenlijk altijd politiek en moreel de plank misslaat wanneer ze weer eens verontwaardigd willen zijn over de toestand in de wereld.

Medeplichtige van Hamas

Wie te hoop loopt tegen het Israëlische optreden in Gaza moet zich rekenschap geven van het feit dat elke soevereine staat tot het uiterste getergd zou zijn wanneer meer dan duizend van zijn burgers zouden worden vermoord en meer dan 250 zouden worden ontvoerd en onder barbaarse omstandigheden zouden worden vastgehouden. Even voor het gevoel van schaal en afgezet tegen de bevolkingsomvang: in Nederland zou de aanval van Hamas meer dan 2000 doden hebben gekost. In de Verenigde Staten meer dan 35.000, dat is aanzienlijk meer dan de 3000 slachtoffers van de Twin Towers op *9/11*.

Wie Israël het recht van vergelding en zelfverdediging wil onthouden, is automatisch een medeplichtige van de Hamas. Deze sympathisanten geven zich liever geen rekenschap van het feit dat de Hamas een terroristische organisatie is met als einddoel het vernietigen van de Joden in het Midden-Oosten. Daar komt nog bij dat ze *en passant* ook alle rechten van vrouwen en minderheden aan hun laars lappen.

Dat de oorlog onnodig wreed is of buitenproportioneel of zelfs genocidaal is flauwekul. Voor een conventionele oorlog in stedelijk gebied is het aantal burgerslachtoffers relatief laag. Bovendien verbergt Hamas zich – in strijd met elk oorlogsrecht – tussen de burgerbevolking.

Zoals gezegd staan deze linkse 'rode lijn-trekkers' in een lange traditie van weinig gevoel voor politiek fatsoen. Tijdens de Koude Oorlog was het in linkse kringen – inclusief de linkervleugel van de PvdA – bon ton om zich zorgen te maken over het 'blokdenken'. Liever zagen zij toenadering tot de Sovjet-Unie dan een krachtiger streep in het zand van de Koude Oorlog. Blokdenken was iets heel zondigs en leidde tot veel slechts. Blijkbaar was hun afkeer van onze bondgenoot de Verenigde Staten zó groot dat ze toenadering tot de Sovjet-Unie prefereerden tot een stevige verdediging.

Hoogtepunt of zo men wil dieptepunt was de houding van de PvdA in het kruisrakettendebat. Het waren niet de zogenoemde 'vredesdemonstranten' op het Amsterdamse Museumplein (in 1981) en op het Malieveld (1983), maar de ferme

houding van onze NAVO-partners én president Ronald Reagan die de Sovjet-Unie ten val brachten.

Nieuw Links ging on de jaren zeventig zelfs zover om te pleiten voor onmiddellijke erkenning van de DDR. En dat terwijl de DDR meer dan 3000 politieke gevangenen vasthield onder zeer slechte omstandigheden. Burgers die wilden vluchten, werden bij de Muur of bij het IJzeren Gordijn zonder pardon dood geschoten. Het regime liet geen enkele ruimte aan andersdenkenden. Maar niemand minder dan de prominent PvdA-er Han Lammers wist zeker dat de democratie in de DDR in bepaalde opzichten al 'verder was' dan de Nederlandse.

Morele scheidslijnen

Natuurlijk moest ik ook denken aan de merkwaardige linkse sympathieën voor subtropische dictaturen zoals Cuba en Nicaragua. Over de doden niets dan goeds, maar voor Harry Mulisch maak ik graag een uitzondering. De 'gemotoriseerde relletjesvoyeur' liet zich verwennen door het Castro-regime en nam tegelijkertijd afstand van collega-schrijver Heberto Padilla, die door de *líder máximo* in de gevangenis was gestopt.

Ook ten tijde van het zogenoemde 'China-debat' van midden jaren zeventig waren de morele scheidslijnen weer eens heel duidelijk. De *radical chic*, onder wie regisseur Joris Ivens en professor W.F. Wertheim, schaarde zich achter de Culturele Revolutie en voorzitter Mao. Daarbij aarzelden ze niet om hun tegenstanders zoals Renate Rubinstein en Rudy Kousbroek op oud-stalinistische wijze verdacht te maken.

Maar ook bij de solidariteit van links met het Noord-Vietnamese bewind zijn kanttekeningen te plaatsen. Onlangs werd dit nog eens aangetoond in het nieuwe boek van Rimko van der Maar. De steun van linkse westerlingen voor het communistische Noorden ging geheel voorbij aan het feit dat grote delen van de Zuid-Vietnamese bevolking helemaal niet zat te wachten op inlijving bij het communistisch-stalinistische Noorden. Bovendien zaten de Amerikanen – terecht – niet te wachten op een uitbreiding van het agressieve en repressieve communisme. Dat na de val van Saigon in 1975 het Noorden een schrikbewind voerde, blijkt wel uit de meer dan drie miljoen vluchtelingen, vele duizenden executies en naar schatting een miljoen politieke gevangenen.

Definitief afgedaald

Zelfs nu bij de Israëlische aanval op Iran proeven we nog de linkse teleurstelling dat de zo bejubelde Iraanse Revolutie tot meer dan veertig jaar onderdrukking heeft geleid. Ik herinner me de Huizinga-lezing van de Duitse historicus Golo Mann in december 1979, kort na de val van de Sjah. Hij voorspelde dat de Iraanse bevolking nog zou terugverlangen naar diens bewind. Een rilling van afschuw ging door het in en in keurige publiek in de koude Hooglandse Kerk in Leiden. Mann bleek al snel heel groot gelijk te hebben.

Tot nu toe had de PvdA een nog min of meer fatsoenlijk standpunt over Israël. Maar nu Frans Timmermans heeft meegestemd met het voorstel van zijn partijgenote Kati Piri is de onttakeling wel compleet. Hij is nu definitief afgedaald van de etherische hoogten van de Brusselse burelen naar de achterbuurten van de Haagse parlementaire sloppenwijken. De morele onttakeling van de sociaaldemocratie is daarmee wel voltooid.

Wynia's Week *verschijnt drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met even onafhankelijke als broodnodige artikelen en columns, video's en podcasts. De groei en bloei van Wynia's Week is te danken aan de donateurs. Doet u al mee? Doneren kan op verschillende manieren. Kijk* ***HIER****. Hartelijk dank!*